



mijmering /
eerbetoon

Het was op een
dinsdag, marktdag,
dat ik door de stad
fietste en iets
ongewoons zag. Op
het plein voor een
van de twee kerken

die het centrum van Eindhoven rijk is stond een grote menigte. Dat was op zichzelf niet ongewoon - de kloosterkerk is verbouwd tot ceremoniehuis, waar mensen samenkomen rond vrolijke en minder vrolijke gebeurtenissen - ongewoon was dat al die mensen met hun rug naar de kerk stonden. Bij nadere beschouwing bleken ze te kijken naar een lijkwagen die van het plein de straat opdraaide en langzaam wegreed. Zo lang de wagen in zicht was, zo lang bleven de mensen kijken.

Ik wist niet wie daar werd weggereden, maar ik heb de toegekeerde menigte als eerbetoon ervaren. Uit de houding van die mensen sprak eerbied. Ik keek naar hun stilheid. Zij, net uit de kerk gekomen, keken wellicht met enige bevreemding naar het verkeer dat doorjakkerde, alsof de wereld daarbinnen niet even had stilgestaan. Met maar een paar meter afstand verkeerden we korte tijd in twee verschillende werelden. Eren, herdenken, herinneren, mooie begrippen zijn het. Ze roepen poëzie op. Zo kwam de eerste regel van het lied *Herinner u de namen* in me op, die op het oorlogsmonument op het Stadhuisplein staat. Zo ook de struikelstenen die overal in de binnenstad liggen en die zoveel jaar na dato stadgenoten uit hun anonimiteit trekken en hen bijna letterlijk hun plek teruggeven. En aan *Voor wie mij liefheeft wil ik heten* moest ik denken.

Een leven pakt zich samen in een naam. Een naam noemen is belangrijk, ook, of misschien juist, als die persoon er al lang niet meer is. Met het noemen van de naam bevestigen we dat iemand heeft bestaan en een rol in ons leven heeft gehad. En dat de tijd gestaag doorloopt, ook de onze.
Oud worden: zoveel namen te noemen ...